Nhật thực 2017

Khoảng 8 tháng trước, khi biết tin tức về nhật thực toàn vẹn trên lãnh thổ Hoa Kỳ, vợ chồng Mai đã âm thầm thảo chương trình để gia đình tham dự sự kiện này. Nghiên cứu trên Internet nơi nào có thể xem được nhật thực hoàn toàn, từ đó xem nơi nào có thể camping để book chỗ trước. Cách đây khoảng 3 tháng thì Mai thúc dục vợ chồng tôi sắp xếp đi cùng. Việc di chuyển có thể thu xếp được, nhưng vấn đề ăn ở, và chỗ ngủ qua đêm thì có vấn đề với tuổi già. Nhà tôi muốn mướn một cabin để ở, nhưng chỉ đôi ba ngày thì camp ground nó không cho mướn. Cuối cùng thì cũng chịu ngủ trong RV, có 2 phòng ngủ có máy lạnh và nhà tắm. Phương tiện di chuyển thì gia đình Mai đi xe truck kéo chiếc RV, còn vợ chồng tôi thì đi xe Honda Odyssey. Lúc đầu Mai nói sẽ lái cho vợ chồng tôi, nhưng sau thì có Hải tham gia, nhưng không có Hiền vì mắc vào thời khóa biểu phải đi học, nên vấn đề lái xe đã được giải quyết xong.

Lên đường.

Định rằng sẽ ra đi vào sáng ngày thứ sáu, nhưng rồi lại có vấn đề xẩy ra nên phải hoãn đến sáng ngày thứ bẩy. Tối thứ sáu gia đình Mai kéo xe lại ngủ tại nhà chúng tôi, còn Hải thì sáng thứ bảy tới nhà để cùng đi. Tính là sẽ đi sớm nhưng có trẻ con nên cuối cùng mãi hơn tám giờ mới xuất hành. Đoàn xe ra đường 50, vào beltway 495, rồi trực chỉ xuống xa lộ 95 South. Vào 95 mới chạy được khoảng 10 phút là bắt đầu kẹt đường, xe chỉ di động chậm 10 mph. Vẫn nghĩ là không có vấn đề gì vì quãng đường này có nhiều lối cho các con đường quanh đó đổ vào, nhưng rồi thấy tốc độ càng ngày càng chậm lại, lúc chạy lúc ngừng. Nhớ lại xem các phim giả tưởng về các biến cố quan trọng như khi có các trận bão lớn đổ vào nội địa cảnh kẹt xe trên đường di tản, tôi thấy quả thật là ở xứ này không nên chạy xe ra đường khi có biến loạn.

Thế rồi tôi thấy xe truck chạy ra exit, không hiểu có vấn đề gì, nhưng ít phút sau thì tôi nhận ra rằng chúng muốn thử chạy qua hướng xa lộ số 1. Chạy được một quãng thì đường tương đối suông sẻ, nhưng rồi cũng lại bị kẹt cứng. Thế là lại tìm đường rẽ trở về với xa lộ 95, nhập vào đoàn xe rồng rắn. Thường thì quãng đường từ beltway 495 tới khu Potomac Mills chỉ chừng 20 phút, hôm nay phải chạy tới 45 phút. Qua khỏi khu này tới đoạn Quantico thấy tình hình không khả quan, xe truck lại tìm ra exit đi theo các con đường nhỏ chạy song song với 95. Bây giờ thì tôi hiểu là vừa lái, chúng vừa dùng maps trên cell phone để kiếm đường đi. Cứ như vậy, hễ hết đường thì lại phải nhập vào xa lộ 95. Cách này quả có hiệu quả tốt cho việc chạy xe truck mà phải kéo theo RV vì đỡ mệt cho người và xe. Hành trình khoảng trên 100 dậm tới Richmond thủ phủ của bang Virginia, phải mất trên 3 tiếng. Bình thường chỉ mất trên một tiếng. Đường 95 cho tới tận đây và không biết còn kẹt tới đâu nữa? Nhiều lúc thấy cảnh kẹt xe, hay di chuyển trên những quãng đường quanh co nguy hiểm, tôi cảm thấy bất an thì lại tự động niệm thầm. Trên đường đi ngoại trừ các xe truck chở hàng hóa không kể, có đủ loại xe của các tiểu bang dọc theo bờ biển miền Đông nước Mỹ, từ New York, Massachusetts, Maine, Pennsylvania, Maryland, Delaware, Virginia và thủ đô Washington. Người thì phần đông là giới trẻ lái xe xông xáo luồn lách để vượt lên trước. Không hiếm xe các ông bà già thì cứ tà tà chạy thôi nghĩa là tuân thủ đúng speed limit. Có đủ các sắc dân, nhưng hiếm thấy trẻ con. Đám con nít có lẽ đã được cùng cha mẹ cho đi nghỉ hè trước khi vào niên học mới nên không thấy. Đối với mấy nhóc tỳ con của Mai, ngồi trong xe truck chắc chúng chẳng biết gì những xẩy ra chung quanh cả, vì mải coi phim trên màn hình gắn trên xe Đối với mấy nhóc tỳ con của Mai, ngồi trong xe truck chắc chúng chẳng biết gì những xẩy ra chung quanh cả, vì mải coi phim trên màn hình gắn trên xe. Với dòng xe đông đảo như thế này kéo dài cả trăm dậm dài thì ước tính phải đến hàng chục triệu xe. Đó là mới chỉ kể cho dọc duyên hải miền Đông. Nếu tính cả nước Mỹ hẳn phải vài trăm triệu xe di chuyển. Như vậy tiền chi cho vụ nhật thực này có thể lên đến vài tỷ đô la chứ không ít.

Tiếp tục di chuyển trên đường 95 khi qua khỏi Petersburg thì xe bắt đầu chạy vào xa lộ 85, tiếp tục chạy tới khoảng 12 giờ rưỡi trưa. Dừng xe tại một exit để nghỉ, và vào một quán fast food ăn bữa trưa. Điều nhận ngay ra là nơi đây là vùng sinh quán của những người da màu, hậu duệ của những người nô lệ những thế kỷ trước. Sẽ nói thêm về chuyện này khi đi xâu vào các vùng quê ở miền Nam. Sau khi nghỉ chừng nửa tiếng thì đoàn xe lại lên đường. Vì chỉ cần nhẹ nhàng chạy theo xe trước nên tôi đã đảm nhiệm việc lái xe. Điểm đến sẽ là Bullocksville bên hồ Kerr, nằm trong bang North Carolina. Kerr là một hồ chứa nước rộng lớn cho một nhà máy thủy điện, từ đập ngăn nước chạy dọc theo bờ hồ tới nơi cắm trại trên 2 tiếng đồng hồ mà chưa tới cuối hồ. Tới nơi vào khoảng 3:30. Trại có khoảng 64 chỗ cho xe đậu, mỗi chỗ đều có đầu cung cấp nước và điện. Ngoài ra còn có một khu nhà vệ sinh có đủ nước nóng, lạnh tha hồ tắm rửa. Chỗ đậu xe ngay sát bờ hồ, nên chiều tối đó được xem cảnh hoàng hôn trên hồ thật là đẹp. Nhận chỗ xong là lo bầy bếp để sửa soạn cho bữa tối. Xong đâu đó là lúc cho đám trẻ xuống nghịch nước. Mọi người đi tắm rửa, ăn cơm tối xong đi dạo quanh trại. Chỉ tiếc là không phải là ngày có trăng để được ngắm trăng trên hồ. Trại tổ chức rất là an ninh, cứ khoảng 20 phút lại thấy xe bảo vệ chạy chầm chậm qua quan sát tình hình.

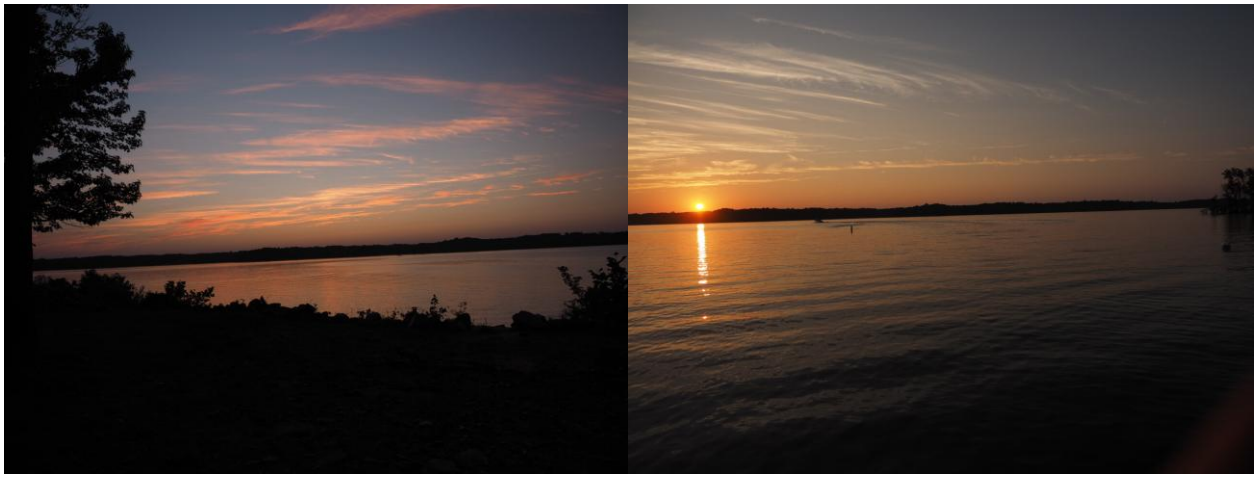

Hình ảnh hồ Kerr khi hoàng hôn xuống

Sáng hôm sau thức dậy là lo dọn dẹp đồ đạc hôm qua bầy ra cất lại vào xe. Cũng phải hơn 8 giờ mới khởi hành đi xuôi Nam. Chạy tới một thị trấn nhỏ thì ngừng lo đổ xăng và ăn sáng. Có một việc thấy hơi khác lạ là giá cả tại các cây xăng của mọi hãng đều cùng bán một giá, nghĩa là không có sự cạnh tranh. Có thể vì chỉ đi qua những thị trấn nhỏ nên không thấy có dấu hiệu của các hãng xưởng. Do đó không hiểu dân những vùng này sống ra sao, nhà cửa thấy tươm tất nhưng không thấy cái vẻ giầu có. Theo sự hiểu biết thì những vùng đã đi qua và sẽ đi tới trước kia là nơi chuyên sản xuất thuốc lá. Tuy không thấy nhiều những cánh đồng trồng thuốc lá nhưng vẫn còn thấy rải rác đây đó. Cũng không thấy những nhà để chứa và phơi thuốc như đã được xem trong các phim tài liệu. Phải chăng bây giờ chỉ còn một số cơ sở chuyên thu mua tập trung về một nơi nào đó? Đi qua những vùng như Raleigh hay Wilson cũng chẳng thấy các bảng quảng cáo thuốc lá, chỉ thấy ở một nơi có cái bảng đề: Outlet cigarette mà thôi. Có nhiều cánh đồng cỏ mà không thấy có trại nuôi bò, mà lại thấy có những cuộn cỏ đã chất đống chắc là để bán làm thức ăn cho bò ở những địa phương khác. Và cũng thấy lác đác các cơ sở chế biến thực phẩm cho gia súc với những bồn chứa to đùng. Thỉnh thoảng cũng gập những thửa đất trồng ngô nhưng không lớn. Tại vài trang trại thấy có nuôi ngựa. Nơi chuyên trồng thuốc lá thì hiển nhiên là phải có nhiều nhân công để hái lá, vì thế mà có nạn nô lệ. Ngày nay có những nơi đi qua thấy ngay những dãy nhà tiêu biểu đặc biệt của những công nhân nô lệ xưa kia như đã từng thấy ở các thị trấn trên đường đi ra biển trên vùng Maryland. Có một điều đặc biệt khó hiểu là tại các tiểu bang Bắc và Nam Carolina lại là nơi có hãng xưởng lớn sản xuất mặt hàng RV đủ loại. Dọc theo các đường xa lộ hay trong các thành phố đều có các đại lý bán loại xe này, bãi đậu xe nào cũng có hàng trăm xe. Giới tiêu thụ là ai ? Vì các xe này người ta coi như là second house (giá cả mỗi xe đều từ vài trăm ngàn đô trở lên, có những cái deluxe giá trên cả triệu đô), vậy phải là giới có tài chính trên mức trung bình, vậy là họ nhắm vào ai? Chắc hẳn không phải là dân địa phương.

Khoảng cách từ nơi trại Bullocksville xuống tới Myrtle Beach khoảng 240 dậm. Dùng xa lộ 85 và một số liên tỉnh lộ nên thời gian đi cũng mất trên 5 tiếng. Hôm nay đi tưởng là hết bị kẹt, không ngờ vẫn thấy rất nhiều xe từ tiểu bang West Virginia, Virginia ở vùng trong và North Carolina đổ xuống, và khi rẽ vào đường ngang để ra Myrtle Beach thì lại thấy thêm xe từ tiểu bang Florida và Georgia cũng có mặt. Chỗ cắm trại là Lakewood Camping Resort, tới nơi vào khoảng trên 3 giờ chiều. Khi check in mới nhận ra cái chỗ đã chọn trước không thích hợp, nên phải làm thủ tục lại để đổi lấy nơi khác gần bờ biển và swimming pool cho đám trẻ, nên mãi trên 4 giờ mới có chỗ đậu xe. Người lớn lại lo bầy đồ trong xe ra, nào là bàn ghế, bếp, nồi niêu, chén bát (*tuy có bếp ga ngay trong xe nhưng nấu nướng ngoài trời vẫn tốt hơn vì xe sẽ không bị hôi ám bởi các mùi thức ăn*). Lũ trẻ thì đòi chạy ngay ra biển. Vì skip bữa trưa do bữa sáng là loại brunch nên phải lo làm ngay bữa cơm chiều. Cái resort này thật là lớn có thể coi như một thị trấn nhỏ, có chỗ ở trên 10 ngàn người. Nơi đây là của một công ty tư nhân chứ không phải như cái ngày hôm qua là của state. Resort rộng lớn chiếm một chiều dài bãi biển khoảng trên nửa cây số. Trong trại có hơn 3 ngàn chỗ đậu xe RV và không biết bao nhiêu là các dãy nhà nhỏ riêng biệt, rồi còn có cả các apartment (*dành cho các gia đình muốn đến đây nghỉ mà không có xe RV*), các quán ăn, quán cà phê, và khu giải trí có thác trượt nước. Vì thế mà muốn di chuyển trong trại họ cho mượn xe đạp đi loanh quanh 2 giờ một lần không mất tiền, đi bao chuyến trong ngày cũng được, nghĩa là trả xe xong lại mượn lại, hoặc muốn di chuyển nhiều người thì có thể thuê những loại xe chạy điện giống như loại xe trên các bãi đánh golf. Trên tay mỗi người khi nhập trại đều được phát một cái vòng đeo tay có gắn chip. Công dụng của nó là để kiểm soát được người ra vào, và khi muốn mua sắm hay xử dụng những phương tiện gì trong phạm vi của trại thì chỉ việc giơ cái vòng đó ra sẽ có máy ghi vào computer để khi check out sẽ tính tiền, cũng giống như cái ID card trên các chuyến Cruise ship vậy.

Ăn bữa cơm tối xong thì ai muốn làm gì thì làm, hoặc đi dạo ra bờ biển hay đi đánh răng, tắm tại các nhà vệ sinh, lúc nào cũng được chăm sóc sạch sẽ với đầy đủ tiện nghi. Không khí không nóng lắm khoảng 84 độ F, nhưng trong xe có máy lạnh nên đắp mền mỏng ngủ thoải mái.

Đỉnh điểm của chuyến đi : Xem nhật thực.

Qua ngày hôm sau, thức giấc làm vệ sinh cá nhân rồi tà tà sửa soạn bữa ăn sáng, làm sẵn bánh sandwich để ăn trưa vì nhật thực sẽ xẩy ra khoảng 2 giờ chiều. Có một điều bất ngờ cho tôi vì nghĩ rằng có thể quan sát nhật thực ngay ở trại, nhưng không phải thế, phải đi tới nơi cách trại tới 30 dậm lận! Bị nạn kẹt xe từ lúc rời khỏi nhà đi xuống tới đây nhưng bọn trẻ vẫn không rút ra được kinh nghiệm nên vẫn cứ tà tà mãi mới lên đường. Joe lái xe van, mọi người đi chung một xe. Giá xăng ở vùng này khá rẻ, chỉ $1.94 một gallon. Ra khỏi trại vào đường lớn là thấy ngay cảnh xe cộ rồng rắn chạy chậm rì, có lúc gần như chựng hẳn lại không nhúc nhích. Joe lái xe còn Mai ngồi bên cạnh làm navigator, thấy chúng mở cell phone chắc lại cũng như mấy ngày qua tìm đường để luồn lách, nhưng cũng chẳng có mấy kết quả vì nơi đây là những thị trấn nhỏ nên đâu có nhiều đường để mà thoát đi cho được, chạy loanh quanh rồi cũng lại phải nhập vào đường chính. Chạy được khoảng một giờ thì thấy có nhiều xe phải bỏ cuộc táp vào hai bên đường tìm chỗ ở lại thôi. Càng đi càng thấy khó vì chỉ có một con được độc đạo, hai bên đường không thấy có các mall. Đành phải đi tiếp thôi! Đến một khúc thấy có sông lớn, thấy có nhiều tầu du lịch chạy tới chạy lui. Thì ra họ ở trên sông để được coi cho dễ dàng hơn. Có một chỗ 2 bên bờ sông có những chiếc cầu nhô ra giữa sông thường chắc là để chỗ cho người đi câu, thấy rất nhiều người chen chúc ở trên đó để đợi coi nhật thực. Lúc đó đã quá 12 giờ trưa rồi nên mọi người đã đói nên lấy sandwich ra ăn ngay trên xe thay vì đợi đến nơi định đến. Xe chạy thêm khoảng 5 dậm nữa thì đã thấy mọi người bên đường ngửa mặt lên trời, Hải lấy kính nhìn trời xem thì thấy mặt trời đã bắt đầu bị che rồi. Kính để coi

nhật thực thì Mai đã mua đầy đủ cho mọi người. Buồn cười là sáng ngày thứ 6, Nguyệt thấy tiệm bán kính bên Loehman nói tặng không kính. Lúc 11 giờ qua hỏi thì họ cho biết sáng nay hàng vừa về tới là đã có đông người đứng xếp hàng đợi lấy hết rồi. Trong xe ai cũng nôn nóng mong tới chỗ để được coi, nhất là bọn trẻ. Chỗ mà Joe-Mai chọn làm địa điểm để coi là bãi đậu xe mênh mông của Walmart, nhưng rất tiếc là đến nơi quá chậm nên chẳng còn chỗ nào trống. Nhưng rất may bên cạnh đó lại có một bãi đậu xe khác còn trống trải. Tôi cảm thấy lạ tại sao mọi người chỉ đậu xe ở bãi bên kia, mà chê bãi này. Đến khi Jackson đòi đi tè thì tôi mới hiểu ra nguyên nhân: trong Walmart có phòng vệ sinh cho mọi người dùng, còn bãi bên này chỉ có các tiệm nhỏ nên không có restroom. Đậu xe rồi vác ghế vác dù lấy kính ra coi mặt trời. Lúc đó mặt trời mới chỉ bị che khoảng chừng ¼ thôi. Trên trời có nhiều mây nên có lúc xem được có lúc không, nên chưa thấy cần phải ngửa cổ hoài. Tôi đi qua bãi bên cạnh xem mọi người đông đảo tụ tập ở đó. Có những người leo lên mui xe với những dụng cụ quay phim và chụp ảnh; nhiều gia đình thì bầy la liệt nào ghế nào dù, ngồi dựa ngửa trên các loại ghế mà ta thường thấy ở các bãi biển. Tôi tà tà vào tiệm Walmart xem tình hình thế nào. Người mua bán ít thôi, nhưng khu nhà vệ sinh thì người ta xếp hàng dài đợi vào xả bầu. Cái hay của tiệm này là không có biểu hiện gì khó chịu khi không có nhiều người mua sắm mà chỉ có người vào nhà vệ sinh, hoặc vào tránh nóng. Tiệm mở rộng cửa, máy điều hòa không khí chạy mát lạnh trong khi ngoài trời thì nóng bức, để mọi người tự do vào tránh nóng: cái hơn người của các nước văn minh tiên tiến là như vậy.

Trở ra bãi đậu xe, thấy mặt trời vẫn mới chỉ khoảng nửa phần bị che lấp mà thôi. Tôi đã có nói với vợ là có hai cách đơn giản để coi nhật thực mà không tốn tiền mà lại dễ thực hiện nhưng bà ấy không tin. Đó là để một chậu nước và nhìn mặt trời trong đó, cách thứ hai là dùng một tấm kính trong hơ muội đèn cho đen kịt là loại kính coi mà không sợ bị hư mắt. Tôi đã không làm gì vì Joe đã mua đầy đủ nào là kính đeo để xem, kính lắp vào camera để chụp và quay

phim. May cho tôi là ngay bên cạnh trong bãi đậu xe có một ông cũng khá già chứ không trẻ. Ông ấy đã làm một mặt kính có hơ bụi, tôi có hỏi mượn ông ấy để cho vợ coi. Ông ta còn làm một cái kính viễn vọng bằng carton giống như nguyên tắc của tầu ngầm thò cái cửa sổ lên quan sát khi chạy ngầm dưới mặt nước. Thấy có người hiểu công dụng cách làm khoa học một cách phổ thông, ông ta hân hoan lắm.

Trời có nhiều mây trắng nổi lên mà nhật thực sắp tới thời điểm hoàn toàn, ai cũng băn khoăn sợ mất dịp chứng kiến. Lúc này quả thực đã gần đến đích rồi, khoảng đen cứ từ từ lấn chiếm. Mai check trên cell phone và nói là còn 5 phút nữa, mọi người chung quanh ai nấy đều nôn nóng, bầu khí trở nên sôi động. Thế là ai nấy đều ngồi yên tại chỗ sửa soạn tinh thần để coi. Khoảng đen đã tiến tới gần rìa vòng tròn rồi, nhưng bị một đám mây phủ nên ánh sáng bắt đầu thấy âm u, rồi đột nhiên vang lên những tiếng đếm giật lùi : 5, 4, 3, 2, 1. ***Nhật thực hoàn toàn đã xuất hiện***. Mặt trời còn một điểm sáng ngay ngoài rìa trông giống như một chiếc nhẫn kim cương. Trời không tối sầm giống như ban đêm như mọi người nghĩ mà giống như một đêm không trăng sao. (Quá lâu rồi bây giờ già nên quên hầu hết những gì đã học về hình học không gian, tôi bâng khuâng tự hỏi là nhật thực như vậy có thể gọi là hoàn toàn không vì hãy còn một vòng sáng. Liệu mặt trăng có thể ở một vị trí nào khác để có thể che khuất không còn thấy một chút ánh sáng nào của mặt trời không ?)

Ngay lúc vòng tròn đen hoàn hảo thì bầu trời không biết từ đâu bỗng xuất hiện một chiếc phản lực cơ bay vòng tròn quanh mặt trời, chắc là của các khoa học gia dùng để quan sát và ghi lại những dữ kiện để nghiên cứu. Từ mọi phía tiếng người reo lên mừng rỡ vì đã được chứng kiến cảnh gần 100 năm trên nước Mỹ mới lại có. Máy ảnh ai có thể chụp được thì thấy bấm lia lịa. Tuy là chỉ còn có một vành sáng bao quanh một vòng tròn đen, nhưng vành sáng đó vẫn lấn áp nên các máy ảnh thường vẫn không ghi được khoảng đen trắng.

Hình chụp lúc xẩy ra nhật thực toàn vẹn

Trong cái cảnh âm u của mặt trời và mây đen vần vũ, tôi cảm thấy sợ khi nghĩ nếu có một thiên tai nào xẩy ra thì hẳn là cảnh tượng của bầu trời không khác là bao, và nhân loại sẽ hứng chịu bao đau khổ chết chóc. Hiện tượng chỉ xẩy ra vỏn vẹn trong vòng 2 phút phù du, rồi từ từ qua phía đối diện với khi trước. Ánh sáng của mặt trời lại lóe lên chiếm lại khoảng đen, và ban ngày lại trở lại.

Hầu như mọi người không còn quan tâm đến những gì đang xẩy ra tiếp theo đó cho mặt trời nữa, không còn ai nghĩ đến chuyện đợi chờ cho tới khi hết nhật thực hoàn toàn; người ta vội vàng thu xếp đồ đạc lên xe, rồi rồ máy rời khỏi bãi đậu, và chắc rằng cảnh ùn tắc như ban sáng lại xẩy ra. Chúng tôi biết vậy nên vào Walmart kiếm mua vài thực phẩm cần thiết cho những ngày tới, chừng nửa tiếng sau mới lên xe ra về. Nhưng tình trạng cũng chẳng khả quan, cảnh ùn tắc vẫn còn y nguyên. Thế là lại rồng rắn xe nọ nối đuôi xe kia, và đến lúc nào tìm được đường tạm thoát thì lại chốn ra khỏi dòng. Xe đang chạy được chừng 45 phút, tự nhiên tôi thấy Joe hầm hừ quay ra sau la thằng Jackson, còn Mai thì với người ra sau tay cầm một cái chai đã cạn nước. À thì

ra không biết vì lý do tinh thần sao đó cu Jack đã tè bậy ra quần, mặc dù trước khi lên xe để đi về đã được mẹ lôi vào phòng vệ sinh cho xả bầu rồi.

Về tới trại thời gian chạy xe cũng xêm xêm như buổi sáng. Lũ trẻ được cậu Hải dẫn ra biển, còn lại thì lo sửa soạn cho bữa ăn chiều. Chạy xe gần 3 ngày trời để chỉ được xem hiện tượng nhật thực xẩy ra chớp nhoáng mấy phút thôi. Dù sao thì cũng là được chứng kiến một cảnh tượng hiếm có trong đời người.

Trên đường về.

Nhà tôi thì muốn trở về ngay ngày thứ ba, nhưng tôi nghĩ là nếu về ngay thì một là mệt, hai là có nhiều phần lại bị kẹt xe nữa, nên quyết định ở lại thêm một ngày nữa. Gia đình Mai thì sẽ ở đến ngày thứ sáu, trở lại hồ Kerr, nhưng cắm trại tại một địa điểm khác, rồi ngày thứ 7 mới trực chỉ về nhà.

Ngày thứ ba, sau khi đã đạt được mục đích của chuyến đi này rồi, không còn thấp thỏm chờ đợi thì bây giờ mới thực sự là thoải mái nghĩ tới biển. Đã lâu lắm rồi tuy vẫn đi nghỉ hè ở các vùng biển, nhưng đến nơi cũng chẳng còn lội xuống biển để bơi, bất quá chỉ xuống nhúng chân vào nước mà thôi, hoặc đi dạo trên bãi biển lúc mặt trời đang xuất hiện từ dưới biển nhô lên hay khi hoàng hôn xuống. Cảm nhận mình đã quá già, da nhăn nheo, bụng phì, vú chẩy xệ xuống mà cởi trần mặc quần soọc xuống tắm thì hẳn là khó coi lắm. Hôm nay cũng vậy chỉ ngồi trên bãi, đón ngọn gió hiu hiu thổi, và nhìn đám trẻ hì hụi múc nước từ biển lên đổ vào vũng cát mà chúng vừa đào lên để có cát ướt đổ khuôn những hình dạng con cá, con cua hay xây lâu đài trên cát ! Bãi biển sạch, nước ấm, sóng không lớn, nhưng người tắm biển thì thưa thớt chứ không chen chúc như các hình thấy trên các trang mạng cảnh tắm “người” ở VN hay ở Tầu ! Lòng tôi cảm thấy thư thái.

Hai ngày liền cứ về đêm lại có một trận mưa lớn vào khoảng 10 giờ. Nằm trong xe nghe tiếng mưa rơi lộp bộp trên nóc xe làm tôi lại nhớ tới những buổi cắm trại trước kia khoảng những năm cuối của thập niên 80. Lúc đó gia đình tôi thường đi nghỉ hè ngủ lều ở cái trại bên chân cầu Indian Head River thuộc tiểu bang Delaware, có nhiều kỷ niệm êm đềm thích thú.

Vào sáng ngày thứ tư, 7 giờ sáng vợ chồng tôi và Hải thu xếp đồ đạc lên xe ra về. Hải lái xe đoạn đường này vì nó muốn đi những đường trong để tránh nếu có kẹt xe. Dùng cell phone chỉ dẫn những cung đường phải đi, tuy có ngoằn nghèo nhưng thoải mái. Tôi có mở máy định vị cũ xì của mình để theo dõi thì thấy máy của mình quả thật đã quá lạc hậu vì có những cung đường mà máy hoàn toàn không biết mặc dù có tín hiệu của vệ tinh. Xe chạy đến 9 giờ sáng thì mới nhập vào xa lộ 95. Lúc này mới lo táp vào exit để ăn sáng. Trên đường thỉnh thoảng cũng có gập những xe kéo RV đi cùng chiều. Khi chạy tiếp thì tôi lái vì thấy đường không có nhiều xe nên có thể chạy với tốc độ từ 65 đến gần 80 dậm một giờ. Do đó mà tới hơn 12 giờ rưỡi đã về tới cách thủ phủ Richmond của tiểu bang Virginia là 40 dậm. Ghé vào quán ăn trưa sau đó thì trả lại cho Hải lái vì tôi biết từ đây cho tới khi về đến nhà thế nào cũng đông xe và có thể bị kẹt. Quả đúng như thế khi tới vành đai của thành phố Richmond là bị chậm lại nhiều vì có nhiều đường đổ vào xa lộ 95. Qua khỏi nơi đó thì đường lại được thoáng xe hơn, nhưng mới đi được chừng hơn nửa tiếng thì trời đổ mưa nên tốc độ xe di chuyển lại chậm lại. Chạy thêm 20 dậm nữa thì trời quang trở lại. Về tới 10 dậm nữa thì tới xa lộ vòng đai của thủ đô Washington thì lại kẹt xe nữa, bởi đây là nơi mà mọi người đã kêu là “Mixing bow” dân các nơi khác chạy tới đây không biết phải đi theo lane nào nên cứ chạy lung tung, khi qua lane phải lúc lại đổi qua trái nên gây nên ùn tắc. Mất gần nửa giờ mới thoát ra được để vào xa lộ vòng đai, tuy có đông xe nhưng cũng không đến nỗi tệ. Về tới nhà khoảng 3 giờ hơn, như vậy là mất 8 giờ đồng hồ cho lượt về trên quãng đường gần 500 dậm. Nghĩ lại thấy chuyến “du lịch” này cũng có nhiều điều hên không phải cho riêng mình mà cho tất cả

mọi người : cả lượt đi lẫn chuyến về xe cộ đông đúc như vậy mà không hề xẩy ra một tai nạn nào, và cũng chẳng nhìn thấy bóng một xe police nào cả. Nếu chẳng may có một vụ đụng xe nào thì hẳn là sẽ kẹt đường đến cả nửa ngày mới được lưu thông trở lại.

Về nhà rồi thì lại tiếp tục cuộc sống bình thường của mọi ngày như chẳng có việc gì xẩy ra cả, sự kiện gì dù to lớn đến thế nào rồi cũng sẽ qua đi mà thôi, có chăng chỉ còn lại trong tâm tưởng một kỷ niệm mà thôi!